

Nekoliko me je presenetil izziv, ki ga je v tokratnem uvodniku dr. Ivo Kerže izrazil z besedami, da se v Tretjem dnevu slovenski katoliški shod na nek način že dogaja. Vendar bo misel v smislu nekakšne priprave, detektiranja nevralgičnih tem, soočenja prvih razmislekov in poudarkov bržčas držala.

Pred par leti sem imel možnost povezati nekatere ljudi, ki se niso osebno poznali, gojili pa so sorodno misel o nujnosti novega katoliškega shoda. Čutil sem se torej bolj posrednik, vseeno pa sem takrat ponudil možnost, da vprašanje sprožimo v naši reviji. Od obljubljenega tematskega sklopa dalje tako ni izšla številka Tretjega dne, ki bi ob tej ali oni temi ne prinesla vsaj omembe "shoda". Odzivi na te objave so zelo pozitivni. Kritiki, ki razlage in tekstov po vsej priliki niso brali, pa se zvečine navdihujejo pri poimenovanju. Priznati je treba, da je ime slovenski katoliški shod sila prikladno za to, da vleče nase bodisi semantične bodisi zgodovinske aluzije na pompozni zunanji triumf. To pa seveda v položaju, ki ga kristjan ta hip živi v Sloveniji, deluje ne samo anahronistično ampak tudi mazohistično in groteskno.

Zato naj bo še enkrat poudarjeno, da katoliškega shoda v smislu pozunanjenosti absolutno nikoli nismo jemali v misel. Spominjam se, da je profesor Otmar Črnilogar Descartesov cogito prevajal oz. razlagal kot miselno nevihto, vihar, pretres, potres, ki se je šele po mukotrpnem naporu in negotovosti lahko učvrstil v ergo sum. Morda je to primerna prispodoba za tisto, kar čaka katoliški shod. Študij in kontemplacija torej. Zato smo za to številko znova zbrali nekaj člankov, razmeroma raznorodnih tako po vsebini kot po pristopu, ki za novo ped razpirajo pahljačo slovenskih tem.

Lenart Rihar

Jožef Muhovič: Meditacija v prostoru-času, 1991, svinec na pločevini, 199 x 275,5 cm.